

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5505

гр. София, 27.06.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в закрито заседание на 27.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

като разгледа дело номер **1018** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от Гражданско процесуалния кодекс във връзка с чл. 144 от Административно процесуалния кодекс.

Образувано е по молба на адв. Е. за допълване на решение № 3462/29.05.2023 г. в частта за разноските и присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата в размер, съобразен с Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения.

В срока по чл. 248, ал. 2 от ГПК е депозиран писмен отговор от пълномощника на управителя на Националната здравноосигурителна каса, в който възразява срещу поисканото изменение.

По делото е постановено решение № 3462/29.05.2023 г., с което е отменена заповед № РД-Е-113-01-7/03.01.2023 г. на управителя на Националната здравноосигурителна каса, преписката е върната на управителя на Националната здравноосигурителна каса за ново произнасяне по заявление вх. № Е113-01-1945/12.12.2022 г. подадено от Н. К. Г. в качеството ѝ на законен представител на малолетния ([дата на раждане]) Н. В. Г. при съблюдаване на дадените с настоящо решение указания по тълкуването и прилагането на закона и е определен 14-дневен срок от влизане в сила на решението за новото произнасяне. С оглед изхода на спора, Националната здравноосигурителна каса е осъдена да заплати на Н. В. Г., действащ чрез законния си представител Н. К. Г. разноски по делото в размер на 10 (десет) лева (държавна такса). Относно искането за присъждане на адвокатско възнаграждение в мотивите на решението изрично е посочено, че по делото е приложено единствено пълномощно, без договор за правна защита и съдействие и без доказателства за договорено и заплатено адвокатско възнаграждение, което налага отхвърляне на това искане.

Препис от решението е връчено на пълномощника на Н. В. Г., действащ чрез законния си представител Н. К. Г. на 31.05.2023 г. Молбата по чл. 248 от ГПК е депозирана на

05.06.2023 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 248 от ГПК компетентен да се произнесе по молбата за изменение на решението в частта за разносните е съда, който е постановил акта, чието допълване или изменение се иска, поради което настоящия съдебен състав се явява компетентния съд за разглеждане на депозираната молба.

Искането е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМО, като депозирано от надлежна страна и в срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК.

Съгласно приетото в т. 9 на Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС нормативно тълкуване, разпоредбата на чл. 80 от ГПК предвижда, че страната, която е поискала присъждане на разноски, следва да представи списък на разносните. Правната последица от неизпълнение на това процесуално задължение е въведена със самата норма – страната няма право да иска изменение на решението в частта му за разносните. Следователно, чл. 80, изр. второ от ГПК установява положителна процесуална предпоставка от кръга на абсолютните, а именно – представяне на списък за разносните. Липсата му води до ненадлежно упражняване на правото да се иска изменение на решението, поради което това искане е недопустимо. Със задължителните указания по приложението на разпоредбата на чл. 80 от ГПК, дадени в т. 9 на цитираното тълкувателно решение, не са отграничени и изключени от изискването за представяне на списък по чл. 80 ГПК, обуславящо надлежното упражняване на правото да се иска изменение на решението, случаите, в които разносните следва да бъдат присъдени по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАдв. В посочената хипотеза, претендираното вземане за разноски следва да е определено или определяемо.

В съдебната практика не е налице противоречие във виждането, че не е задължително списъкът с разноски да бъде обективиран в отделен, самостоятелен документ, а може да бъде част от съдържанието на друго изявление на страната. Достатъчно е да е налице яснота относно вида на претендираните разноски, както и техният размер да бъде определен или определяем. В случая още със жалбата е направено искане за присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, което е определяемо по Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Следователно, изявлението до съда, инкорпорирано в жалбата за присъждане на адвокатско възнаграждение, представлява и списък по чл. 80 ГПК, в който търсените разноски са определени по вид и определяеми по размер. Поради това, искането за допълване на решението в частта за разносните е допустимо.

Разгледано по същество искането е НЕОСНОВАТЕЛНО по следните съображения:

За присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАдв. е достатъчно по делото да е представен договор за правна защита и съдействие, в който да е посочено, че упълномощеният адвокат оказва безплатна правна помощ на някое от основанията по т. т. 1 - 3 на чл. 38, ал. 1 ЗАдв., като не е необходимо страната да установява и да доказва съответното основание за предоставяне на безплатна правна помощ, ако то не бъде оспорено. В случая, както е посочено и в мотивите на постановеното решение, по делото липсва приложен договор за правна защита и съдействие.

С оглед на изложеното и на основание чл. 248 от ГПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ молбата на адв. Е. за допълване на решение № 3462/29.05.2023 г. в частта за разноските.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: